

let (srov. § 170 odst. 5 a § 17 odst. 5 zák. č. 103/1926 Sb.). Je-li taková možnost ztráty dána i pro činné úředníky, nelze pochybovati vzhledem k § 5 zák. č. 70/1930 Sb., že musí býti s ní počítáno i při stanovení pensijní základny podle tohoto zák. Je jen pochopitelné, že zmíněná ztráta může býti větší, když u úředníka na odpočinku je jakékoliv další povýšení vyloučeno.

V závěru své stížnosti dovolává se st-l konečně i § 212 odst. 2 zák. č. 103/1926 Sb. k tomu, že nabyl (patrně chce říci individuálním aktem) nároku na vyšší plat, nežli je ten, který jinak pro jeho třídu je předepsán. Avšak st-l je tu na omylu. V jeho případě nešlo o to, aby upraveny byly služební požitky a nároky podle zák. č. 103/1926 Sb., kterýžto případ jediné upravuje § 212 cit. zák., nýbrž o úpravu pensijních požitků podle zák. č. 70/1930 Sb., na kterou však zmíněné ustanovení zákona platového vůbec nedopadá.

Č. 11.176.

Živnostenské právo: Vyhledávání objednávek na zvětšiny podobizen jest vyhledáváním objednávek na zboží nikoliv na práci.

(Nález ze dne 27. března 1934 č. 4437.)

V ě c: František L. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupky § 59 živn. ř.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: I. Trestním nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze 17. února 1931 byl st-l, fotograf v P., uznán vinným přestupkem § 59 živn. ř., poněvadž bylo provedeným vyšetřováním zjištěno, že vyhledával prostřednictvím svých obchodních cestujících objednávky na zvětšené fotografie u osob soukromých bez jejich předchozího písemného vyzvání, a odsouzen podle § 132 lit. d) živn. ř. k pokutě 300 Kč, po případě k vězení na 30 dnů.

V odvolání hájil se st-l shodně se svou výpovědí při výslechu v podstatě tím, že nejde o přestupek § 59 živn. ř., ježto provozuje živnost fotografickou a nikoli obchod zvětšenými obrazy, a nenabízí tudíž zboží podle § 59 živn. ř., nýbrž práci, kterou je nutno na každém obraze individuálně a u každého obrazu podle jiné podoby a odlišně prováděti, k čemuž jest podle § 41 živn. ř. oprávněn.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podanému odvolání z důvodů trestního nálezu, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného je zjištěna oznámením říšského svazu odborných společenstev fotografů v Praze, provedeným úředním šetřením a vlastním doznáním. K námitkám odvolání bylo podotknuto: »Vyhledávání objednávek na zvětšování podobizen jest pokládati za vyhledávání objednávek na zboží a nikoliv na práci, neboť za zboží je považovati veškeré živn. výrobky, za práci pouze čistě pracovní výkony, jako na př. malování pokojů a pod. Nejedná se tudíž při vyhledávání objednávek na

zvětšeniny fotografické o případy, na které se vztahuje ustanovení § 41 živn. ř., neboť samotný § 41 živn. ř. výslovně rozlišuje mezi živn. výrobky a zamluvenými pracemi, nýbrž v daném případě jde o vyhledávání objednávek na zboží a v důsledku toho lze u soukromých osob zásadně vyhledávat takové objednávky jen za šetření podmínek v § 59 odst. 2 živn. ř. uvedených, t. j. na výslovné písemné vyzvání těchto osob, znějící na určité zboží a svědčící majetníku živnosti.»

II. Trestním nálezem z 23. října 1931 odsoudil okr. úřad v Čes. Budějovicích st-le podle § 132 lit. d) živn. ř. k pokutě 500 Kč, případně k 50 dnům vězení pro přestupek § 59 živn. ř., jehož se dopustil tím, že v měsíci březnu 1931 vyslal své cestující Františka T., Jaroslava T. a Bohuslava K. do Čes. Budějovic a okolí za účelem vyhledávání objednávek na fotografické zvětšeniny i u osob soukromých, vydav jim za tím účelem letáky, kterými provedení zvětšenin nabízel.

Druhým nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze proti tomu podanému odvolání, poněvadž skutková podstata přestupku je zjištěna seznáním strážce, výpovědí st-lových cestujících, provedeným úředním šetřením, zejména výsledkem osob, u nichž objednávky na zvětšeniny byly bez jejich předchozího písemného vyzvání uzavřeny, a vlastním doznáním. Námitky odvolání byly vyvráceny stejně jako v prvním rozhodnutí.

O stížnostech uvažil nss toto:

Stížnosti hájí stanovisko, že v inkrimované činnosti st-lově nelze spatřovati přestupek § 59 živn. ř., poněvadž nejde o vyhledávání objednávek na zboží, nýbrž na práci, takže onu činnost nutno posuzovati s hlediska § 41 živn. ř., který vyhledávání objednávek na práci nejen nezakazuje, nýbrž naopak je připouští. Žal. úřad má prý neprávem za to, že nejde o vyhledávání objednávek na práci, nýbrž na zboží.

Jak žal. úřad, tak i st-l jsou stejného názoru, že vyhledávání objednávek na práci bez předchozího písemného vyzvání netvoří skutkové podstaty nějakého přestupku živn. řádu, nýbrž toliko vyhledávání objednávek na zboží (§ 59 odst. 2 živn. ř.), a jest tudíž předmětem dnešního sporu jediné otázka, zdali st-l vyhledával objednávky na zboží nebo na práci.

Pro svůj názor dovolává se st-l toho, že jest řemeslníkem-výrobcem, že prodej výrobků jest podstanou součástí opověděného podniku výrobního a že nelze tu pak rozlišovati výrobu a prodej zboží, jakož nelze rozlišovati mezi řemeslníky vykonávajícími jen práci a řemeslníky prodávajícími jen výrobky (zboží). Třebas že § 41 živn. ř. mluví o živn. výrobcích s jedné strany a o zamluvených pracích se strany druhé, nelze tomuto ustanovení rozuměti tak, že by u určitých řemeslníků jejich pracovní výkony měly býti posuzovány podle výrobního procesu, a u ostatních podle výsledku výrobního procesu, nýbrž o prodeji a dodávce živnostenských výrobků podle tohoto ustanovení lze mluvit pouze tehdy, když živnostník výrobce vyrobí »kolektivní« výrobek, jako na př. obuv na sklad ve větším množství, stejných čísel a forem, a tyto dá do prodeje jinému živnostníku, oprávněnému toto zboží míti pro nahodilé

zájemce; tam však, kde jde o vyhotovení individuálního výrobku, jako fotografie určité osoby a pod., dlužno mluvit pouze o vyhotovení, t. j. o výrobě, tedy práci, jejímž výsledkem jest výrobek živnostenský.

Tomuto názoru stížnosti nelze přisvědčiti.

Především neposkytuje znění § 41 živn. ř. žádné opory pro výklad, že by výrazem »své živn. výrobky« bylo rozuměti toliko »kolektivní« výrobky, totiž výrobky stejného druhu ve větším množství zhotovené na rozdíl od určitého, jak praví stížnost, »individuálního« výrobku; výraz, jehož tu zákon užívá, jest zcela všeobecný a zahrnuje v sobě i výrobek individuální. Cit. § 41 upravuje provoz živnosti mimo stanoviště pro všechny kategorie živností, tedy nejen pro živnosti výrobní, resp. obchodní, nýbrž i pro živnosti, jichž činnost nespočívá ani v obchodu ani ve výrobě určitého zboží, nýbrž v konání prací pod ustanovení živn. řádu spadajících. Praví-li pak, že živnostníci mohou své živn. výrobky také mimo obec svého stanoviště dávat do komise a dodávat na zakázku a vykonávat všude práce zmluvené, jest na snadě výklad, že se tu dva pojmy rozlišují a staví naproti sobě, a to jednak prodej výrobků, jednak provádění prací. Uváží-li se, že s jedné strany každý výrobek je konečným výsledkem práce, s druhé strany pak, že konání určitých prací samo o sobě tvoří předmět zvláštních živností (malířů pokojů, holičů, kominíků, stavitelů atd.), podává se z toho, že ustanovení § 41 o přípustnosti vykonávat všude zmluvené práce se vztahuje jen na ony živnosti, jichž předmětem a obsahem není určitý proces výrobní, nýbrž proces pracovní, tudíž na živnosti, jež obsahem svým nesměřují k vytvoření určitého výrobku, jenž by mohl býti dán do komise, aneb dodáván na objednávku, čili nesměřují k vytvoření zboží. Důsledek toho pak jest, že živnostník, pokud vyrábí určitý výrobek, zboží, nemůže se stran vykonávání práce, k vytvoření onoho výrobku potřebné, dovolávat ustanovení § 41, poněvadž toto se na něho nevztahuje.

V daném případě jde o provádění zvětšení fotografií; předmětem objednávky není výkon práce o sobě, nýbrž výsledek její, totiž výrobek — zvětšenina fotografie — prací vytvořený.

Vycházel-li tudíž žal. úřad z názoru, že v činnosti st-lově jest spatřovati vyhledávání objednávek na zboží a nikoli na práci, nelze shledati, že by tento názor nebyl ve shodě se zákonem a bylo stížnosti, které po stránce skutkové žádných námitek nevznášejí, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.177.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o : * Rozhoduje o udělení koncese mistra tesařského, není zemský úřad oprávněn uložití okresnímu úřadu, aby rozhodl v prvé stolici o platnosti vysvědčení na průkaz způsobilosti k žádosti připojeného.

(Nález ze dne 27. března 1934 č. 4438.)